

[Wiggo Larsen.]

at ændre loven, hver gang der sker ændringer i arbejdslønnen.

Lovforslagets § 2, der omhandler den ugentlige arbejdstid, hilser jeg med særlig glæde. Der er her foreslået den ændring, at der i stedet for en arbejdsuge på 36 eller 42 timer, som man tidligere havde, indføres en 48 timers arbejdsuge. Det kan der forhåbentlig blive enighed om i dette høje ting. Derved vil efter min mening en hel del af den utilfredshed med denne beskæftigelse, som fra enkelte sider er kommet til orde, fordi fortjenesten har været så lav, falde bort. Jeg tror, at denne ændring vil vække tilfredshed blandt de hårdt ramte langvarigt arbejdsløse. Jeg synes, det er en tilsidesættelse af de langvarigt arbejdsløse at mene, at de skulle kunne klare sig med en 36 eller 42 timers arbejdsfortjeneste.

Hvad angår lovens gyldighed er det foreslået, at loven i stedet for at være permanent skal kunne tages op til revision i rigsdagssamlingen 1951—52. Det er den højtærede arbejdsminister gået med til, og jeg vil ikke gå imod det, men jeg udtaler håb om, at skulle der være brug for en lov af denne art til den tid, vil det høje tingenes om at vedtage en sådan.

Jeg vil gerne, inden jeg slutter, gøre et par bemærkninger i anledning af den højtærede arbejdsministers udtalelse om, at han vil lade foretage en undersøgelse af årsagen til den store arbejdsløshedsprocent, som findes enkelte steder i landet. Jeg hilser dette med glæde, for det er mit indtryk, at man igennem en sådan undersøgelse vil komme til det resultat, at der mod enkelte fag — her tænker jeg særlig på de ufaglærte — er handlet ilde ved den senere lovgivning om arbejdsløshedskasserne. Jeg tænker på Ålborg. Enhver ved, at selve Ålborg by i dag har en stor arbejdsløshedsprocent for de ufaglærte arbejderes vedkommende. Det er givet, at det alene skyldes, at de mange arbejdere, man under landets besættelse trak op til flyvepladsens etablering, nu er stavnsbundne til Nordjylland. Der er ikke mulighed for, at de kan komme andre steder hen. Selvom der skulle vise sig at være arbejde andre steder i landet, vil boligproblemet alligevel bevirke, at de næsten er stavnsbundne til Nordjylland. Det ville derfor glæde mig, hvis den højtærede arbejdsminister ville tage dette forhold op til undersøgelse og fremkomme med forslag til foranstaltninger til imødegåelse heraf.

Når hovedorganisationerne, Dansk Arbejdsgiverforening og De samvirkende Fagforbund, skal til at tale med den højtærede

arbejdsminister om problemerne, kunne det også have sin interesse at få at vide, om det nu er helt rigtigt, at enkelte store industri-virksomheder i vort land — her tænker jeg særlig på A/S Burmeister & Wain — for tiden sender en del rågods til Tyskland og får det bearbejdet og så får det tilbage i færdig stand og derved afskærer de danske arbejdere fra fortjenesten. Jeg har selv haft den glæde at forhandle med virksomheden derom, og jeg har fået det svar, at det er rigtigt, at de gør det, men de gør det udelukkende, fordi de mangler teknisk arbejdskraft. Jeg mener, at det ville have stor betydning, hvis den højtærede arbejdsminister kunne få forhandlinger i gang med De samvirkende Fagforbund og Dansk Arbejdsgiverforening og få dem til at blive enige om, at noget sådant ikke bør finde sted, så længe vi har den arbejdsløshed, vi har.

Der er mange andre problemer, der kunne være grund til at undersøge, men dem skal jeg undlade at komme nærmere ind på her, da der er mulighed for, at lovforslaget skal i udvalg, således at man der kan fremsætte sine ønsker overfor den højtærede arbejdsminister.

Med disse bemærkninger vil jeg gerne tilsige vor medvirkning til en velvillig og hurtig behandling af lovforslaget og udtale ønsket om, at vi hurtigt kan nå til enighed, således at loven kan komme til at virke efter sin hensigt, og at der samtidig til de kommunale myndigheder landet over må blive rettet en indtrængende henstilling om, når loven nu foreligger færdig, at igangsætte de arbejder, der er påkrævet for at komme de langvarigt arbejdsløse til hjælp, idet jeg synes, det er vor pligt at komme dem til hjælp.

Søren Andersen: Det forelagte lovforslag tager sigte på at genskabe den lov om tilskud fra den fælleskommunale udligningsfond til visse kommunale arbejder, der udløb den 31. marts 1946.

En sådan lov med visse ændringer gennem tiden med hensyn til refusionens størrelse og beskaffenhed har virket gennem en årrække. Den har aldrig være benyttet særlig meget, idet refusionsbeløbet har ligget mellem 104 000 kr. i 1942—43, da det lå lavest, og 655 034 kr. i 1943—44, da det lå højest. Sidste år, loven havde gyldighed, var refusionsbeløbet 203 335 kr.

En del af kommunerne har imidlertid været glade ved loven, ikke mindst fordi vejen til et arbejdes anerkendelse er let og enkel, idet afgørelsen finder sted mere lokalt, nemlig de i amterne. Endvidere